

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5623200591
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5623200591.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D., C. E. F., o zaplatenie 583,48 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 6Csp/9/2023-196 zo dňa 23.11.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a III. potvrdzuje.
Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1.
Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom č.k. 6Csp/9/2023-196 zo dňa 23.11.2023 konanie o zaplatenie úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 24 % ročne zo sumy 589,45 eur od 28.08.2020 do 09.09.2020 a zo sumy 583,48 eur od 10.09.2020 do zaplatenia zastavil (výrok I. napadnutého rozsudku), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II. napadnutého rozsudku) a žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal (výrok III. napadnutého rozsudku). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie mal v konaní preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu G. H. D., a.s. ako veriteľom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah na základe zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere zo dňa 11.01.2018, v ktorej si účastníci zmluvy vymedzili vzájomný rozsah práv a povinností a na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému úver v dojednanej výške úverového rámca 5.000,- eur, pri dojednanej výške úrokovej sadzby 24 % ročne, RPMN bola dojednaná na 26,81 %, odplata na 24 %, priemerná RPMN 21,82 %, výška mesačnej splátky bola dojednaná minimálne 3 % z aktuálnej výšky úverového rámca a splatnosť prvej mesačnej splátky 10. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené prvé čerpanie revolvingového úveru a splatnosť mesačnej splátky vždy 10. deň v mesiaci. Zo skutkových tvrdení žalobcu v podanej žalobe mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný vyčerpal z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky vo výške 953,50 eur, a to sumu 927,90 eur platbami na vybraných obchodných miestach, financovaním na svoj účet a platbami doplnkového poistenia a suma 25,60 eur predstavuje poplatky, ktoré žalobca účtoval žalovanému. Z výpisu z účtu žalovaného mal preukázané, že tento uhradil spolu 713,- eur. Výzvou zo dňa 03.12.2019 pôvodný veriteľ oznámil žalovanému, že eviduje aktuálnu dlžnú čiastku na predmetnom úvere vo výške 110,- eur, vrátane príslušenstva a pokiaľ nedôjde k okamžitej úhrade omeškaných mesačných splátok, veriteľ bude požadovať splatenie celej nesplatennej časti úveru vrátane príslušenstva. Listom zo dňa 31.08.2020

veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru č. 42768143910100 ku dňu 27.08.2020 a vyzval žalovaného na úhradu dlhu 613,48 eur na účet veriteľa. Z výpisu z účtu žalovaného mal súd preukázané, že posledná pravidelná úhrada vo výške 30 eur mesačne zo strany žalovaného bola vykonaná dňa 12.08.2019, následne žalovaný uhradil dňa 10.12.2019 sumu 30,- eur, 10.03.2020 sumu 30,- eur, 11.05.2020 sumu 30,- eur, 10.06.2020 sumu 30,- eur a 10.08.2020 sumu 30,- eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2023 pôvodný žalobca - spoločnosť BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA pohľadávku voči žalovanému postúpil na žalobcu. Právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1, § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

2.

Súd prvej inštancie skúmal okolnosti zosplatnenia a postúpenia pohľadávky. Mal za to, že pokiaľ ide o zosplatnenie pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľského úveru, ustanovenie § 53 ods. 9 OZ spresňuje podmienky splácania záväzkov vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy v splátkach. Dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z ust. § 565 OZ, a teda žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej zo splátok, najskôr však po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a za podmienky, že spotrebiteľa upozorní v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Súd prvej inštancie uviedol, že upozornenie podľa § 53 ods. 9 OZ na to, aby ho bolo možné považovať za kvalifikované, musí obsahovať označenie konkrétnej splátky, vo vzťahu ku ktorej veriteľ mieni dané právo uplatniť. Účelom tohto zákonného ustanovenia je ochrana spotrebiteľa. Z toho dôvodu musí dodávateľ jednostranný úkon - výzvu na zaplatenie omeškanej splátky oznámiť spotrebiteľovi určitým spôsobom, aby tento konkrétne mal vedomosť, ku ktorej pohľadávke mieni následne dodávateľ zosplatiť celý úver v prípade, že uvedenú splátku spotrebiteľ v dodatočne stanovenej lehote neuhradí. Vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie pre spotrebiteľa, ktoré je konštruované ako jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 OZ, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 OZ a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 OZ. Mal za to, že zo znenia § 53 ods. 9 OZ vyplýva požiadavka konkrétnosti upozornenia, určenia omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 OZ týka, t. j., že dlžník nesplatil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Určitosť, čo do identifikácie omeškanej splátky, je podstatná pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 OZ s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz (z rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 23.03.2021, sp. zn. 7CoCsp/2/2022). Podľa súdu prvej inštancie upozornenie ako právny úkon musí spĺňať podmienky určitosti a zrozumiteľnosti právneho úkonu a jeho forma musí korešpondovať s formou právneho úkonu, ktorým sa zakladá spotrebiteľský záväzok. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatiť, je neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty 3 mesiace pre uplatnenie tohto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť 3-ročná premlčacia doba upravená v § 103 veta druhá OZ. Konštatoval, že výzvou zo dňa 03.12.2019 veriteľ upozornil dlžníka, že eviduje dlžnú čiastku na predmetnom úvere vo výške 110,- eur (vrátane príslušenstva) a zároveň ho vyzval na okamžitú úhradu omeškaných mesačných splátok, teda bez poskytnutia lehoty nie kratšej ako 15 dní, ako podmienky pre platné zosplatnenie úveru. Vo výzve na zaplatenie dlžnej čiastky úveru zo dňa 03.12.2019 veriteľ neuviedol, s ktorou konkrétnou čiastkou bol dlžník v omeškaní, túto výzvu nemožno považovať za kvalifikovanú, teda vyvolávajúcu právne účinky predpokladané v § 53 ods. 9 OZ. Z týchto dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože nárok bol uplatnený z titulu zosplatnenia a nie je dôvodné priznať pohľadávku v rozsahu splátok splatných ku dňu rozhodovania súdu (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/2/2023). Pretože veriteľ neupozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní a po výzve pred zosplatením neuviedol s úhradou ktorej konkrétnej splátky vo vzťahu ku ktorej mieni veriteľ vyhlásiť predčasnú splatnosť, je dlžník v omeškaní, súd dospel k záveru, že nedošlo k riadnemu zosplateniu dlhu. Súd prvej inštancie mal v súdnej veci preukázané, že zosplatnenie úveru tak bolo vykonané v rozpore so zákonom, teda nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, preto pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 ZoSÚ v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. Súd tak musel konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a podľa § 256 ods. 1 CSP v časti, v ktorej žalobca z procesného hľadiska zavinil zastavenie konania tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže žalovaný si nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi neuplatnil.

3.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca riadne a včas odvolanie, a to z dôvodov prezumovaných § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Žalobca nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie vzhladol v nerešpektovaní svojho predošlého právneho záveru o platnom postúpení pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na to, že súd prvej inštancie zamietol podanú žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čím poprel svoj vlastný právny záver vyjadrený v uznesení č. k. 6Csp/9/20230 zo dňa 14.09.2023, ktorým pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu (t. j. G. H. D., a.s.; skrátený názov: G., a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155) vstúpil žalobca. Podľa názoru žalobcu bolo podmienkou vyhovenia návrhu na zmenu strany sporu v zmysle ust. § 80 CSP preukázanie prevodu alebo prechodu práva a je teda vylúčené, aby súd prvej inštancie vyhovel návrhu na zmenu žalobcu či žalovaného (napr. z dôvodu postúpenia pohľadávky) a následne už s novým žalobcom či žalovaným žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej či pasívnej vecnej legitímácie pre neplatné postúpenie pohľadávky. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V nadväznosti na uvedené poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 57/2020 zo dňa 29.09.2021, týkajúce sa splnenia podmienok na vyhovenie návrhu na zmenu strany sporu v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku. Zopakoval, že ak by mal súd pochybnosti o platnosti postúpenia pohľadávky a nemal by uvedené za preukázané, potom by nemohol vydať uznesenie o pripustení vstupu žalobcu do konania a mal pokračovať v konaní s pôvodným žalobcom. Ak však súd prvej inštancie uvedené uznesenie vydal, potom bol svojím právnym názorom viazaný a je neprípustné, aby po piatich mesiacov zmenil svoj vlastný právny názor v tej istej veci a z toho dôvodu napokon dospel k záverom o neplatnom postúpení pohľadávky (nedôvodnosti žaloby). Žalobca mal za to, že v rámci uzavretej úverovej zmluvy žalovaný neplnil svoje povinnosti a tak právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 31.08.2020 vyzval žalovaného v zmysle ust. § 563 OZ na splatenie celého zostávajúceho dlhu. Medzi zmluvnými stranami však nebolo dohodnuté plnenie v splátkach, v dôsledku čoho na vec nemožno aplikovať ust. § 565 OZ, resp. ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalobca mal za to, že z dôkazov predložených v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v zmluve absentovala medzi pôvodným veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú, nakoľko išlo o revolvingový úver vo forme kreditnej karty - a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná. V predmetnom prípade tak nebolo dojednané plnenie v splátkach. Z uvedeného dôvodu teda nemožno hovoriť o tom, že bolo plnenie v splátkach dojednané. Žalobca vyslovil právny názor, že vo veci nemal byť aplikovaný postup podľa § 565 OZ ale podľa § 563 OZ. Poukázal na výzvu zo dňa 31.08.2020, v ktorej bola obsiahnutá výzva na zaplatenie, a preto došlo k uplatneniu jeho práva včas a riadne. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca bol toho názoru, že pôvodný veriteľ si stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníkom, a to zaslaním výzvy zo dňa 31.08.2020. Na základe tohto podania právny predchodca žalobcu tak požiadal o zaplatenie celej dlžnej sumy a zároveň mu vznikol voči žalovanému nárok (actio nata) domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle ust. § 563 OZ. Poukázal na čl.7.1 Zmluvy, výzvu zo dňa 31.08.2020 a ich následky. Žalobca poukázal na odlišné stanovisko sudcu F. I. k nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 547/2012. Ďalej poukázal na právne závery rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12CoCsp/25/2022 zo dňa 20.04.2023.

4.

Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je pre uplatnenie práva podľa § 53 ods. 9 OZ potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky je toto právo uplatnené, resp. s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania a veriteľ mieni vo vzťahu k nej toto svoje právo uplatniť (či už vo výzve zo dňa 03.12.2019, t. j. vo výzve pred zosplatením, ako aj vo výzve zo dňa 31.08.2020, ktorou došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru). Rovnako sa nemožno stotožniť ani s názorom súdu, že vo výzve v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ je potrebné uviesť 15-dňovú lehotu na zaplatenie. Tieto náležitosti nevyplývajú zo žiadneho právneho predpisu. Uvedenie konkrétnej splátky by bolo úplne nadbytočné, keďže v zmysle ust. § 565 OZ nemožno toto právo uplatniť pre nesplnenie inej splátky, než tej, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva po dobu troch mesiacov za splnenia podmienky v ust. § 53 ods. 9 OZ s ohľadom na aktuálny judikatórny vývoj NS SR (nakoľko po splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky toto právo zaniká). Pre úplnosť si

žalobca v tomto smere dovoľuje zdôrazniť, že žalovaný bol s úhradou splátok v omeškaní viac ako tri mesiace, čo bolo v konaní preukázané. Z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ pritom vôbec nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v tejto výzve akékoľvek ďalšie špecifické náležitosti, keď v zmysle tohto ustanovenia je obligatórnou náležitosťou tejto výzvy len upozornenie na možné uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022 týkajúci sa otázky premlčania. V ďalšom žalobca poukázal na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa zaoberali otázkou premlčania. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého by vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru malo byť neplatným právnym úkonom len z toho dôvodu, že v podaní, ktorým došlo podľa ust. § 53 ods. 9 OZ k upozorneniu na možné uplatnenie tohto práva, ako ani v samotnom zosplatnení, nie je určená konkrétna splátka, pre ktorú postupca využil svoje oprávnenie v zmysle ust. § 565 OZ. Podľa žalobcu postupcovi zo žiadneho zákonného ustanovenia takáto povinnosť nevyplýva a teda z § 53 ods. 9 OZ vôbec nevyplýva povinnosť výslovne vo výzve uviesť a upozorniť spotrebiteľa na 15-dňovú lehotu na zaplatenie, po uplynutí ktorej môže žalobca uplatniť svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca žalobcu mal v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ povinnosť vyzvať na plnenie a upozorniť na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ, čo tvorí náležitosti predmetnej výzvy. Žalobca v súvislosti s uplatnením práva podľa § 565 OZ v nadväznosti na § 53 ods. 9 OZ poukázal na to, že OZ v žiadnom ustanovení neustanovuje povinnosť špecifikácie, pre ktorú splátku sa toto právo uplatňuje (či už vo výzve pred zosplatnením dlhu, ako ani v samotnom zosplatnení dlhu), ani povinnosť na výslovne upozornenie na 15-dňovú lehotu v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Žalobca považoval odôvodnenie súdu za nepreskúmateľné, nakoľko ich súd svojim výkladom vyložil nadmieru extenzívne. Žalobca vyslovil názor, že súd prvej inštancie vykladá ust. § 565 OZ contra legem, nakoľko takýto výklad z uvedeného ustanovenia v žiadnom prípade nevyplýva a navyše ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalobca poukázal na rozhodnutia viacerých odvolacích súdov (Krajský súd v Košiciach sp.zn. 6CoCsp/80/2023 zo dňa 20.03.2023, sp.zn. 9CoCsp/64/2022 zo dňa 19.07.2023 Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 16CoCsp/2/2023 zo dňa 14.09.2023, sp.zn. 17CoCsp/3/2023 zo dňa 29.06.2023, Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12CoCsp/37/2022 zo dňa 31.08.2023, sp.zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022, sp.zn. 5CoCsp/29/2022 zo dňa 20.07.2022 a v nich vyslovené právne závery. Žalobca zastával právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti, resp. vo výzve pred mimoriadnou splatnosťou, s ktorou splátkou/ami je dlžník v omeškaní a ani iných jednostranných úkonov konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Teda jednoducho povedané, postupcovi, resp. žalobcovi žiadna právna norma neukladala povinnosť uviesť splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní, resp. pre ktorú využije svoje oprávnenie zosplatiť úver, rovnako ani povinnosť uviesť 15-dňovú lehotu vo výzve pred zosplatnením. Prvoinštančný súd podľa žalobcu zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že vo výzve zo dňa 03.12.2019 veriteľ neuviedol, s ktorou konkrétnou čiastkou bol dlžník v omeškaní, no v uvedenej výzve je výslovne uvedené: „výška dlžnej čiastky 110,00 EUR...“. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. aby podľa ustanovenia § 389 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca si súčasne vyčíslil trovy odvolacieho konania.

5.

Žalovaný sa písomne k odvolaniu nevyjadril.

6.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario napadnuté výroky II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie ako správne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko nebol napadnutý, ponechal nedotknutý.

7.

Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8.

Krajský súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti na zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, no iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie odvolaním (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05), pričom konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodné pre posúdenie danej veci a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP, keď dostatočne uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, svoje právne závery riadne vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

9.

Porušenie práva na spravodlivý proces zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť odvolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie faktická nečinnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci samej ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody so zreteľom, na ktoré súd vo veci rozhodol.

10.

Žalobca v odvolaní primárne namieta nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval svoj predošlý právny záver platného postúpenia pohľadávky. V nadväznosti na uvedenú odvolaciu námietku odvolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že žalobca v odvolaní nevymedzil odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 2 CSP (a z obsahu jeho odvolania tento odvolací dôvod nemožno ani vyvodiť), keď vychádza z právnej konštrukcie, že súd prvej inštancie bol viazaný svojim uznesením sp. zn. 6Csp/9/2023 zo dňa 14.09.2023, v ktorom dospel k záveru, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu, t. j. G. H. D., a.s. na žalobcu. Žalobca však v konaní nenamieta nesprávnosť právoplatného uznesenia súdu prvej inštancie o pripustení návrhu na zmenu strany sporu na strane žalobcu, pričom argumentuje „iba“ tým, že súd prvej inštancie mal zotrvať na právnom názore vyslovenom v predmetnom rozhodnutí, ohľadne usúdenia platnosti zmluvy o postúpení spornej pohľadávky. Inak povedané žalobca nenamieta nesprávnosť záverov uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6Csp/9/2023 zo dňa 14.09.2023 a odvolaním nesleduje zrušenie predmetného uznesenia, ale má za to, že súd prvej inštancie mal z tohto rozhodnutia pri posúdení aktívnej vecnej legitímácie vychádzať. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že následne súd prvej inštancie dospel k opačnému záveru, a to k záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi spoločnosťou G. H. D., a.s. na strane postupcu a žalobcu na strane postupníka a tento (hoc z iného právneho dôvodu) správny záver vyslovil v rozhodnutí vo veci samej. Uvedený (nesprávny) postup súdu prvej inštancie však nie je zo strany žalobcu v odvolaní namietaný. Žalobca sa nedomáha zmeny, resp. zrušenia uznesenia Okresného súdu Žilina sp.zn. 6Csp/9/2023 zo dňa 14.09.2023, ale argumentuje tým, že následne súd prvej inštancie bol týmto svojim právnym názorom viazaný a podľa názoru žalobcu je neprípustné, aby zmenil svoj vlastný právny názor v tej istej veci a z toho dôvodu napokon dospel k záverom o neplatnom postúpení pohľadávky a tým aj k nedôvodnosti podanej žaloby. Z takto žalobcom vymedzeného odvolacieho dôvodu potom možno jednoznačne vyvodiť, že nenamieta nesprávnosť uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 6Csp/9/203 zo dňa 14.09.2023 a odvolací dôvod nezaložil na tom, že predmetné právoplatné uznesenie zakladá niektorý z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 CSP. Za takého stavu odvolací súd nevyhodnotil predmetnú odvolaciu námietku žalobcu ako dôvodnú, keď má za to, súd prvej inštancie bol oprávnený následne vysloviť iný právny záver ohľadne platnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok a z toho vyplývajúci záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v spore. Ako už bolo uvedené odvolací dôvod na takto žalobcom postavenej právnej konštrukcii nevzhladá ten následok, že by súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie bol viazaný

výrokom predmetného uznesenia v priebehu konania (čoho sa aj pridržiaval) a ak odvolateľ chcel zvrátiť uvedenú procesnú situáciu, nič mu nebránilo na to reagovať v podanom odvolaní zvolením vhodnej odvolacej argumentácie.

11.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúci za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštancie v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nie je daný. Konkrétne k odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné.

12.

Listom zo dňa 03.12.2019 oznámila banka žalovanému, že ku dňu 03.12.2019 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 110,- Eur a vyzvala ho na okamžitú úhradu pohľadávky. Zároveň ho upozornila, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu a v takom prípade stratí výhody splátok a pohľadávku bude potrebné uhradiť v celku. Žalobca videl nesprávnosť skutkových zistení v tom, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výzvu zo dňa 03.12.2019 a následne aj otázku platnosti zosplatenia, keď mal za to, že upomienka bola jasná a určitá a išlo o výzvu podľa § 563 OZ a nie výzvu podľa § 565 OZ, resp. že zákon od veriteľa nevyžaduje špecifikáciu pre, ktorú splátku zospláťňuje úver. Odvolací súd má za to, že nedôvodná je námietka (právnny názor žalobcu), že zmluva o revolvingovom úvere (kreditnej karte) nevyžaduje špecifikáciu splátky, nakoľko v úvere nie je dohodnutá splátka. V úverovej zmluve bola jednoznačne dohodnutá splátka kreditnej karty vo výške 3% z dlžnej čiastky, a to do 10 dňa v mesiaci, preto je nedôvodná námietka žalobcu, že splátky neboli dohodnuté a bol možný postup podľa § 563 OZ. Odvolací súd konštatuje, že právnym výkladom žalobcu by došlo k vylúčeniu aplikácie predpisov na ochranu spotrebiteľa, uvedených v § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad právnych predpisov je neprípustný. Výška splátky podľa zmluvy predstavovala 3% z aktuálnej výšky úverového rámca, a teda sumu 27,- eur (3% z 900,- eur) mesačne. V zmysle uvedenej výzvy spotrebiteľ, aby sa vyhol mimoriadnemu zosplateniu úveru, mal uhradiť veriteľovi pohľadávku 110,- Eur do 15 dní od doručenia výzvy, pričom uvedená suma predstavovala viac ako štvornásobok splátky. Tu odvolací súd konštatuje, že po doručení výzvy žalovaný uhradil dňa 10.12.2019 sumu 30 eur, a teda ak by bola riadne špecifikovaná splátka, nemohlo by dôjsť k zosplateniu pre jej uhradenie. Ďalej má odvolací súd za to, že z § 53 ods. 9 OZ jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ sa po upozornení veriteľa na možnosť predčasného zosplatenia spotrebiteľského úveru, má možnosť brániť, a to tak, že zaplatí konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako tri mesiace, z čoho vyplýva, že veriteľ musí v takomto upozornení jasne uviesť, s ktorou konkrétnou splátkou je spotrebiteľ v omeškaní. Z výzvy nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškaní a ktorú konkrétnu splátku veriteľ požadoval od žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť, tak aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. Pôvodný veriteľ tak neumožnil žalovanému sa riadne brániť, zabrániť vyhláseniu predčasnej splatnosti, nakoľko predídeniu vyhlásenia predčasnej splatnosti veriteľ požadoval zaplatiť viac ako jednu splátku, čo je v rozpore s § 53 ods. 9 OZ. Z tohto právneho úkonu napokon nie je ani možné určiť, či bol spotrebiteľ vôbec v omeškaní s nejakou splátkou po dobu 3 mesiace alebo nie, a teda, či vôbec boli splnené

podmienky vyplývajúce z ust. § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd konštatuje, že námietky žalobcu o tom, že zákon v § 53 ods. 9 OZ nevyžaduje určenie konkrétnej splátky sú nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou platnosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ, keď v odôvodnení konštatoval, že nie je možné z výzvy určiť, pre ktorú splátku chce veriteľ úver zosplatiť. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok § 53 ods. 9 OZ), a preto je potrebné (nevyhnutné) konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Splátka musí byť jasne identifikovaná a nemožno ju hádať, alebo si domýšľať, ktorá to je. V tomto prípade veriteľ riadne nekonkretizoval, ktorá splátka má byť predmetom zosplatnenia (vo výzve sa uvádza záväzok po splatnosti so stanovením lehoty na jeho zaplatenie, z uvedených informácií však vôbec nie je zjavné, pre omeškanie s ktorou splátkou mal byť úver zosplatený). Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že účelom tohto ustanovenia (§ 53 ods. 9 OZ, je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým poskytovateľ úveru zosplatiť celý úver (teda predčasné zosplatnenie), z ktorého nebolo ani s prihliadnutím na ostatné žalobcom produkované listiny zjavné, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úver zosplatený, potom súd prvej inštancie správne posúdil ako neurčitý právny úkon, a s poukazom na ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť ako neplatný právny úkon. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie má za to, že neboli splnené podmienky na platné zosplatnenie s poukazom na ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ, keďže nie je zjavné pre ktorú splátku bol úver zosplatený. Je potrebné si uvedomiť, že § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ predstavujú ochranu dlžníka. Pri ochrane dlžníka stanovenej zákonom ide práve o to, aby dlžník mal možnosť odvrátiť zosplatnenie celého úveru uhradením konkrétnej splátky. Preto sa dlžníkovi aj poskytuje ochrana v podobe zákonnej podmienky, že tak môže veriteľ urobiť, len do splatnosti najbližšej splátky. Nedôvodná je potom námietka žalobcu, že listina, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej splátky v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a na možnosť predčasného zosplatnenia úveru, je platný právny úkon a úver bol v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka platne zosplatený. Následne bol správny aj záver súdu prvej inštancie, že pohľadávka nemohla byť platne postúpená, ak nebola riadne zosplatená. Odvolací súd sa preto plne stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že banka postúpila žalobcovi pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť pred termínom konečnej splatnosti. Pokiaľ nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že je predmetný úver ku dňu postúpenia, splatný. Splatnými sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní. Právny predchodca žalobcu však mohol postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru len so všetkými právami s ňou spojenými. Postúpenie pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ. Postupovaná pohľadávka z dôvodu neplatného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v žalobou uplatňovanom rozsahu fakticky neexistuje. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konštatuje, že táto je nedôvodná. Uvedenú námietku aplikoval žalobca vo vzťahu k skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu bez vymedzenia procesného postupu, ktorý by bol porušením jeho práv. Odvolací súd konštatuje, že v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil taký postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny a ktorý by mal dopad na práva žalobcu. Ďalej odvolací súd k označeným rozhodnutiam krajských súdov konštatuje, že nie je viazaný ich právnym názorom. K označeným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky uvádza, že tieto vychádzali z iného skutkového stavu, pričom v nich bola posudzovaná iná skutková a právna otázka (premlčanie) a nezaoberali sa posudzovaním splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, a teda náležitosti výzvy tak, ako to bolo v tomto konaní.

13.

Z týchto dôvodov bolo odvolanie žalobcu posúdené ako neopodstatnené. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, a preto by mu patrila náhrada trov konania, nakoľko mu však v konaní žiadne trovy nevznikli, tak mu náhradu trov konania nepriznal.

15.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).